

KELLY MORAN

Het begint
met een lach

Redwood Ridge
4

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440493

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2019 Kelly Moran

Oorspronkelijke titel *Residual Burn*

Vertaling Marie van der Lely,

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Voor Kevin, die me tot vervelens toe aanspoorde om weer te gaan schrijven na een pauze van een jaar. Hij herinnerde me er keer op keer aan dat ik een schrijver ben. Je bent op vele manieren mijn held. Dank je wel voor je liefde.

En voor zijn geweldige moeder Barbara, die de grappigste, liefste vrouw en een van de sterkste mensen is die ik ooit heb ontmoet. Het personage van Jasons moeder is op jou gebaseerd. Later als ik groot ben, wil ik jou worden.

Ook dank aan onze poes Biscuit, die me het materiaal voor de 'Lieve Jason'-teksten verschafte. Ja, snoezepoes, je bent superschattig en de heerser van het huis. Leve de koningin!

Ik wil ook graag Anne, de uitgever van de Duitse vertalingen, mijn grote dank betuigen omdat ze in mij en in deze serie geloofde. Zonder haar geduld en begrip zou deze Redwood-serie niet mogelijk zijn geweest. Ook veel dank aan mijn Duitse lezers, die me in zware tijden opbeurden met al hun mooie opmerkingen over de verhalen. Jullie zijn fantastisch!

‘Dat meen je niet.’ Hoofdschuddend keek Jason Burkwell om zich heen in de veronderstelling dat hij in een aflevering van *Bananasplit* zat. Misschien dat het tv-programma speciaal voor hem weer in het leven was geroepen?

Maar hij zag geen camera’s, geen mensen die hem hartelijk uitlachten.

Door het bladerdak boven hem scheen zonlicht op de stoep en het asfalt ernaast. Een zacht lentebriesje bracht vanuit de Klamath Mountains in de verte de geur van sneeuw en naaldbomen mee. Afgezien van de mannen van zijn eenheid waren er nog een paar mensen op straat die naar buiten waren gekomen om te zien wat er aan de hand was. Al met al niets nieuws onder de zon in hun piepkleine dorp.

‘Ik meen altijd alles.’ Lou’s beige-gele werkkleding ritselde terwijl hij zijn stevige armen over elkaar sloeg en op zijn dikke buik legde. Zijn grijze snor wipte op en neer terwijl hij Jason aankeek. ‘Een oproep is een oproep.’

Tja. Jason werkte al tien jaar bij de brandweer in Redwood Ridge, waarvan drie jaar zelfs als hoofdbrandmeester. Hij had al op talloze

noodoproepen gereageerd, van bosbranden tot mensen die vastzaten in auto's, maar nog nooit was hij afgegaan op...

‘Een kat in een boom, Lou.’ Hij keek omhoog naar het witte pluizige bolletje dat op een tak zat. Het was een kitten, misschien een paar weken oud. Hoe was hij daar terechtgekomen? ‘Dit is zó cliché dat het bijna misdadig is.’

Die twee sukkels van collega's die tegen de wagen stonden geleund, begonnen te grinniken.

‘Kom op, haal hem naar beneden,’ zei Mrs Fieldstone. De vrouw van tweehonderd lenten jong keek hem door haar bril met jampotglazen aan. ‘Of ga je de kat uit de boom kijken?’

Hier moesten die sukkels nog harder om grinniken.

Hij wierp hun een snelle blik toe, waarmee hij zei dat ze moesten ophouden, anders zou hij hen nog wel krijgen. Daarna keek hij het hoofd van zijn oude basisschool aan. Hoewel ze piepklein was, vond hij haar nog even angstaanjagend als toen hij als jochie in haar kantoortje moest komen omdat hij weer eens iets stouts had gedaan. ‘Natuurlijk. Een van ons haalt hem eruit.’

‘Het is jouw beurt,’ mompelde Lou. ‘Ik heb de vorige oproep gedaan.’

Jason kneep in zijn neusbrug. ‘Kom op, zeg. Wanneer hebben we ooit gereageerd op een noodoproep omdat...’ Hij wapperde met zijn hand naar een van de esdoorns die langs de weg stonden en hield nog net een opmerking in omdat die enge Mrs Fieldstone naast hem stond. ‘Omdat er een dier in nood was.’

‘Vorig week nog.’ Lou snoof. ‘De cockerspaniël van de Sundry’s had alwéér de dure rozenstruiken van Gertrude Miller uitgegraven. Ik heb wel een halfuur naar haar gezanik moeten luisteren. Nogmaals: het is jouw beurt.’

Vooruit dan maar. Het grootste gedeelte van zijn werk bestond uit niet-urgente zaken. In een sprookjesachtig dorpje in Oregon met vijftienhonderd inwoners kon hij moeilijk verwachten dat hij explosieven onklaar moest maken. De helft van de tijd zat hij gewoon poker te spelen op de kazerne of bluste hij keukenbrandjes. Maar even serieus: een kat in een boom? Dat was gewoon gênant.

Parker Maloney parkeerde zijn blauwe politiewagen naast hen en stapte uit. Hij was de sheriff, maar droeg niet het bijbehorende uniform. In plaats daarvan had hij een wit T-shirt aan en een leren jasje op een spijkerbroek. Uit gewoonte legde hij zijn hand op het pistool op

zijn heup toen hij op de stoep naast Jason ging staan.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Parker. Hij zette zijn zonnebril af, waardoor zijn groene ogen, die zelden iets misten, zichtbaar werden. ‘Alles goed hier?’ Hij haalde een hand door zijn zwarte haar.

Jason snoof en knikte naar de tak boven hun hoofden.

Parker trok zijn wenkbrauwen op en hield met moeite zijn lachen in. ‘Als dat niet het grootste cliché is dat ik ooit heb gezien eet ik mijn handboeien op.’ Hij leunde opzij en mompelde uit een mondhoek: ‘Ik zal geen grappen over poesjes maken.’

Grapjas. Jason kneep zijn ogen tot spleetjes en keek zijn beste vriend aan. Zelf had hij even geleden hetzelfde gedacht. ‘Geef me de korte ladder, Wayne. Laten we dit snel afhandelen.’ Bij Shooters wachtte een biertje op hem. Hopelijk met een mooie dame ernaast.

‘Jazeker, chef.’

‘U ziet er weer prachtig uit, Mrs Fieldstone,’ zei Parker met een knipoog.

‘Nou, nou.’ Ze wapperde met haar hand en begon te blozen. ‘Wat ben je toch een lieve jongen. Waarom je nog steeds met deze boef om-

gaat, is me een raadsel.’ Met haar duim wees ze naar Jason. ‘Altijd problemen met die jongen.’

‘Dat klopt, mevrouw. Maar ik hou hem in de gaten.’

‘Als je zo doorgaat zal ik haar eens vertellen wie in groep zeven nou echt de schoolmascotte heeft gestolen en aan de vlaggenmast opgehangen.’ Jason liet zijn tong over zijn tanden glijden en nam de ladder aan van Wayne.

Hij zette hem tegen de boom en klom een paar sporten omhoog totdat hij zich op schouderhoogte bevond met de tak. Het witte pluizenbolletje keek hem met grote blauwe kijkers aan. Oké, het was toch wel een schattig beestje. Hij reikte er met zijn hand naar, maar het dier tje schrok en ging snel verderop zitten.

Miauw.

‘Ik snap niet wat jij hebt te klagen. Jij bent niet degene die ten overstaan van een heel publiek zijn mannelijkheid en zelfrespect staat te verliezen,’ zei hij tegen het katje. Hij knoopte zijn jas open en liet hem van zijn schouders glijden en op de grond vallen.

Er klonk gefluit van de overkant van de straat. ‘Broek uit! Broek uit!’

‘Zie je nou wel?’ mompelde hij tegen de pluizenbol, en daarna over zijn schouder: ‘Rustig

aan, Mrs Rutherland. Wat zou uw man hiervan vinden?’

Miauw.

‘Ik kom eraan, ik kom eraan.’ Hij stak zijn arm uit over de tak en liet zijn hand rustig voor de neus van het beestje hangen, zodat het eraan kon ruiken. Na een poosje kwam het dichterbij en begon het kopjes tegen zijn vingers te geven. ‘Goed zo.’ Heel voorzichtig pakte hij het op, trok de klauwtjes los van de tak en drukte het tegen zijn borst. Meteen nestelde het beestje zich tegen zijn T-shirt aan, kneedde een paar keer met zijn pootjes en viel in slaap. ‘Graag gedaan.’

Toen hij naar beneden klom met het spinende katje tegen zijn borst, klonk er gejuich. Alsof hij een groep kinderen uit een explosievenfabriek had gered of zo. Hij rolde met zijn ogen en maakte een buiging terwijl Wayne de ladder weer aan de wagen bevestigde.

‘Einde van de voorstelling, mensen.’ Lou hees zichzelf achter het stuur en de twee sukfels sprongen achterin. ‘Goed weekend!’ riep Lou uit het raampje.

‘Wacht effe.’ Jason klemde zijn kaken op elkaar. ‘Waar gaan jullie heen? Jullie laten me hier toch niet achter?’

‘De werkdag zit erop,’ zei Lou, met een blik op zijn pols waar geen horloge omheen zat. ‘En die pluizenbol komt mijn wagen niet in. Parker brengt je wel naar de kazerne wanneer je hebt besloten wat je met je nieuwe vriendin gaat doen.’

Woest keek Jason de brandweerwagen na tot die om de hoek was verdwenen. Daarna keek hij dreigend naar het katje. ‘Hecht je maar niet te veel aan mij, want ik doe niet aan vaste relaties.’ De burens verdwenen weer in hun huizen. Hij keek Mrs Fieldstone aan. ‘Alstublieft. Eén gered katje.’

‘Die is niet van mij.’ Ze hief haar wandelstok met een beweging waar Luke Skywalker nog jaloers op zou zijn en schudde haar hoofd. ‘Jij denkt dat ik een of ander gek kattenvrouwtje ben, omdat ik nou eenmaal oud ben en alleen woon? Mooi niet dus. Ik heb een hekel aan katten.’ Ze keek naar Parker. ‘Arresteer hem maar voor stereotyperen.’ Daarop maakte ze een draai van honderdtachtig graden en strompelde naar haar voordeur.

Vijf seconden nadat haar deur was dichtgeslagen stond Jason nog steeds te kijken. ‘Het maakt niet uit hoe oud ik word, het blijft een eng mens.’